

ת"פ 16312/03/13 - מדינת ישראל נגד אחמד שקיראת, סמי שאקר שקיראת

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 16312-03-13 מדינת ישראל נ'
שקיראת(אחר/נוסף) ואח'

בפני כב' השופט שמואל הרבסט
בעניין: מדינת ישראל

נגד
1. אחמד שקיראת
2. סמי שאקר שקיראת

גזר דין

כתב האישום

ביום 2.3.13, תקפו הנאשמים את זאכי וחאלד הידמי (להלן: "המתלוננים" או "זכי" ו"חאלד" בהתאמה) עקב סכסוך סתמי שעניינו שלט רחוק לשער חשמלי המצוי במתחם משותף לנאשמים ולמתלוננים.

הנאשמים היכו את זכי וחאלד באגרופים ובבעיטות במשך דקות ארוכות, והמשיכו לעשות כן גם כאשר זכי נפל על האדמה.

עוברי אורח שנקלעו למקום, ניסו להפריד בין הנאשמים למתלוננים, אולם לא הצליחו בכך, ונאשם 1 המשיך להכות את זכי בעוד נאשם 2 מכה את חאלד באגרופים ובבעיטות לגופו.

בשלב זה, בעט נאשם 1 בראשו של זכי, והנאשמים הוציאו את חגורותיהם והחלו מכים את המתלוננים באמצעותן.

כתוצאה מכך, נגרמו לחאלד כאבים באף, רשרושים באוזן ונפיחות וכן המטומה קלה באף, ואילו לזכי נגרמו סימני חבלה בגבו וכן בכתף שמאל ובשורש יד ימין.

בשל כל אלו, הורשעו הנאשמים בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 380 יחד עם סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

נאשם 1 הוסיף וצירף תיק (ת.פ. 36192-12-12) והודה בעובדותיו המקימות עבירה של החזקת סכין יפנית ומברג ביום 9.1.10 בירושלים, בסמיכות זמנים לקטטה שהתנהלה במקום.

טיעוני הצדדים

המאשימה, הצביעה על חומרתה של התקיפה המתוארת בכתב האישום ועל תוצאותיה הקשות. לשיטתה, יש להגן על גופו של אדם, על שלמותו ועל בריאותו מפני גורמים אלימים, ועל כן, בהתחשב בנסיבות העבירה, בשימוש שנעשה בחגורות ובמשך זמן ההכאה, יש להעמיד את מתחם הענישה ההולם על **12-48 חודשי מאסר**, ובגין החזקת הסכין (המיוחסת לנאשם 1 בלבד) המתחם צריך שיעמוד על **6-24 חודשי מאסר בפועל**.

נאשם 1, נדון בשנת 2007 ל-120 שעות שירות לתועלת הציבור, לאחר שנקבע כי ביצע עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

נאשם 2, הורשע בשנת 2003 בעבירה של העסקת תושב זר, בגינו הוא נדון למאסר מותנה ולקנס.

בעניינו של נאשם 1 עותרת המאשימה להצבתו בחלקו התחתון של מתחם הענישה ההולם, והעמדת עונשו על **18 חודשי מאסר בפועל**.

בשל נסיבותיו האישיות של נאשם 2, הגבילה עצמה המאשימה לעונש של מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות.

מאידך, **ב"כ הנאשמים**, הצביע על העובדה כי מדובר באירוע חד פעמי שהסלים באופן בלתי צפוי ומקורו בסכסוך נקודתי. המתלוננים הם חברי ילדות של הנאשמים, ומתגוררים בשכנות להם.

אין להצדיק, כמובן, לדבריו, את התנהגותם של הנאשמים אולם יש להביא בחשבון את הסולחה שנערכה (הוגשה וסומנה - **נ/1**) ועל כן ראוי להקל בעונשם ולהעמידו על עונש נמוך באופן משמעותי מזה שעותרת לו התביעה.

בכל הנוגע לנאשם 1, הבהיר עו"ד הדיה בתחילת טיעונו כי לחובתו בעברו לא נזקפת כל הרשעה, ועל כן הוא עותר לאי הרשעתו בדיון אף בשני התיקים הניצבים לפנינו כיום, מאחר ונאשם זה מתעתד אף הוא להתנתק מאחיו (נאשם 2) ולעסוק בקבלנות בתחום הבנייה. הרשעתו תגדע שאיפה זו בעודה באיבה. עו"ד הדיה, אחז בטיעון זה על אף שמדובר בשני אישומים (הקטטה דנן והחזקת הסכין, כמפורט לעיל), מאחר ומדובר בנאשם שעברו נקי כמעט לחלוטין, ויש ליתן אף בידיו הזדמנות ואפשרות להתפתח ללא צילה המעיב של הרשעה בפלילים.

בעניינו של נאשם 2, הטעים הסניגור וטען לאי הרשעתו בדיון. לדבריו, מדובר בקבלן רשום, שהרשעתו עשויה להביא

לשלילת רישיונו, ובעקבותיו לקריסה כלכלית שלו ושל עובדיו ובני משפחתו הסמוכים על שולחנו.

נאשם 2, כך לשיטת סניגורו, בנה את עצמו ואת עסקיו במו ידיו ובעבודה מאומצת מבלי שכשל ולו פעם אחת (למעט העסקת עובד זר- עבירה שנעברה מתוקף עבודתו).

כמו כן, הוגשה לי אסופת מכתבי הערכה מגופים שונים, המשבחים את אופיו הטוב ואת נדיבות ליבו של נאשם 2 בעזרה וסיוע שהגיש לנזקקים במשך השנים.

במצב דברים שכזה, כך לטענת הסניגור, יש ליתן בידי הזדמנות נוספת להוכיח את הצדדים החיוביים שבאישיותו ולא להרשיעו בדינו.

הנאשם 1 עצמו, בדברו האחרון, הביע חרטה וצער על המקרה, וטען כי טעה והוא מתנצל על טעותו זו.

ואילו **נאשם 2** גרס, כי מדובר היה בטעות שהוא מצטער בגינה צער רב, יחסיו עם המתלוננים מצויינים, והוא מבקש את רחמי בית המשפט בכל הנוגע להרשעתו.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1, קובע כי הנאשם נוטל אחריות מלאה על מעשיו וכי על מנת שלא לפגוע בעתידו התעסוקתי מחד, ולסייג את דחפיו בעת כעסו, מאידך, יש להטיל עליו עונש של 220 שעות שירות לתועלת הציבור יחד עם טיפול המגובה בצו מבחן ובפיקוח שירות המבחן. קצינת המבחן סבורה, כי הנאשם 1 זקוק למענה טיפולי בכל הכרוך בשליטה בכעסיו, בייחוד לאור העובדה כי הוא הגיע למקום האירוע והצטרף לקטטה בשלב מאוחר יותר, עניין המעלה נופך של חומרה בשל ה"הצתה" המהירה של כעסיו בקטטה שלא הוא היה שותף לה מראשיתה.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 2 גורס, כי מדובר באדם "אשר מנהל אורח חיים תקין בדרך כלל... וכי לא קיימים דפוסי אלימות מגובשים...".

לדברי קצין המבחן, הנאשם 2 נושא באחריות מלאה לביצועה של העבירה, אך אינו מגלה אמפטיה כלפי המתלונן, והוא רואה בעצמו קרבן לעבירה האמורה.

דין והכרעה

מתחם הענישה ההולם

חומרתה של העבירה בה הודו הנאשמים רבה היא.

בחירתם של הנאשמים בניהול דו שיח באמצעות אלימות ומכות, יש בה כדי לפגוע בקשר הבין אישי הבסיסי שבין בני

האדם.

הגמרא במסכת סנהדרין (דף נח' עמוד ב') מוסיפה ומגדירה את המכה והאליים באופן המתאר את מידותיו הרעות, וזו לשונה:

"המגביה ידו על חברו אע"פ שלא הכהו נקרא רשע, שנאמר: "ויאמר לרשע למה תכה רעך" (שמות ב, יג).

למה הכית לא נאמר, אלא 'למה תכה' אע"פ שלא הכהו- נקרא רשע."

נמצינו למדים, כי הרמת יד לבדה יש בה כדי להגדיר את המרים כ"רשע", ומכאן, שעצם החלפת השפה, משפה מילולית לשפה אלימה- יש בה כדי "להרשיע" אדם הנוהג כך.

הכאתו של אדם בידי אדם אחר חמורה היא, אך הכאתו של אדם, בין היתר, בפניו ובראשו, המהוות את חזותו ומגלמות את אישיותו והצופנת אפשרות לנזק בלתי הפיך, יש בה אכזריות יתירה.

מעשה העבירה המתואר בכתב האישום, מורכב ממספר רבדים היוצרים מעשה אלימות ובו מספר פרקים. ניתן היה, מבחינתם של הנאשמים, להפסיק את המעשה בסיומו של אחד הפרקים ולא להמשיך אותו עד תומו. משבחרו הנאשמים להמשיך את מעשיהם, הרי שהם יצרו במו ידיהם, רגליהם וחגורותיהם מעשה אלימות מתמשך שנעשה תוך שימוש בכל אלו, שתוצאותיו, כאמור, קשות הן.

עוד יש לציין, כי הנאשמים הינם מבצעהן היחידים והדומיננטיים של העבירות המתוארות בכתב האישום, ובידיהם, כאמור, עמדה היכולת להפסיק את מעשיהם הרעים בכל עת ובכל שלב.

נזקיהם של המתלוננים ניכרים, ונראה כי נגרם להם סבל רב ומכאוב.

לאורו של ערך מוגן זה, נסיבות העבירה כפי שתוארו והפסיקה הנוהגת, הרי שמתחם הענישה ההולם צריך שיעמוד על **שירות ארוך לתועלת הציבור ועד ל- 12 חודשי מאסר בפועל.**

בעניינה של החזקת הסכין המיוחסת לנאשם 1, נדמה כי לאור הערך המוגן, נסיבות העבירה הכוללים את החזקת הסכין סמוך למקום התגרה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם צריך שיעמוד על **שרות לתועלת הציבור (אף ללא הרשעה) ועד למאסר קצר בפועל.**

עד כאן, ה"מעשים", ומכאן ואילך - "העושים".

העונש המתאים

הנאשם 1 , יליד שנת 1981, בן 32 שנים.

תסקיר שרות המבחן מלמדנו על נטילת האחריות מצידו של נאשם זה, ועל הצעות טיפוליות שיש בהן כדי לרסן את דחפיו בעתיד.

שמעתי ברוב קשב את טענות הצדדים לעניין הרשעתו של נאשם 1, ואני סבור כי בשל חומרת העבירה, משכו וחומרתו של המעשה, הרי שהאינטרס הפרטי נסוג מפני האינטרס הציבורי, אשר לו בכורה ברורה בעניין של עבירות ומסכת התרחשויות חמורה, קשה ומתמשכת כפי זו הקיימת בתיק זה. לא הונחה בפניי כל תשתית ראייתית המלמדת על נזק עתידי מוחשי העלול להגרם כתוצאה מהרשעתו של הנאשם דנן.

לכל אלו נוספת העובדה כי נאשם זה הודה בעובדותיהם של שני תיקים שונים, וגם אם יש לשקול לגבי כל אחד מהם את אי הרשעתו, הרי שצירופם יחד והחומרה הנלווית לכך, גוברים על שיקולי השיקום ו/או הפגיעה העתידית ככל שישנם כאלו. ובמילים אחרות, משקלם העונשי של שני התיקים מקים תוצאה של הרשעה המעלה חובה משמעותי על הנאשם להראות כי הרשעה עתידה לפגוע בפרנסתו, וכאמור, נטל זה לא הורם.

הנאשם 2 , יליד שנת 1973, בן 40 שנים, נשוי ואב לחמישה ילדים.

בעברו, הרשעה שעניינה העסקת תושב זר הקשורות לעבודתו, ושמקורן, כך לדבריו, הוא חוסר בקיאותו בחוק ששונה באותה העת.

תסקיר שרות המבחן מלמדנו על חרטתו של הנאשם 2, כאמור, ומאידך, על חוסר האמפטיה שהוא חש כלפי המתלוננים בעניין זה.

הונחה בפניי תשתית ראייתית אשר לפיה, קבלן רשום עשוי להמחק מספר הקבלנים בשל הרשעה, ועל אחת כמה וכמה בשל הרשעה שעניינה אלימות.

הנאשם הינו בעל חברה פרטית העוסקת בעבודות ניקיון, וככזה, ראיתי גם ראיתי פגיעה פוטנציאלית וקשה העלולה לנבוע מהרשעתו.

אני סבור כי בדרך כלל, הרשעה, שהינה, כידוע, הכלל במלאכת הענישה, מקומה ראוי בתיקים מעין אלו, וזאת לאור חומרת העבירות כפי שהיא עולה מכתב האישום.

אולם על אף כל אלו, אני סבור כי אין להרשיע את הנאשם 2.

ראיתי לנכון להשתמש בסמכות הנתונה לי על ידי החוק (סעיף 40 ד לחוק העונשין, התשל"ז - 1977) לחרוג ממתחם הענישה לקולא במקרה בו הנאשם "השתקם" או אם קיים "סיכוי של ממש" שישתקם.

עמוד 5

שיקום, לטעמי, לא חייב להתבצע באמצעות גורמים חיצוניים כהליך גמילה, שרות המבחן וכדו'. לעיתים, השיקום הוא שיקום עצמי המתבצע דרך עבודה עצמית של הנאשם והמבוסס על כוח רצונו של האדם בפרק הזמן שבין ביצוע העבירה ועד לגזירת הדין (וראו לעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל).

שמעתי ברוב קשב את דבריו של הנאשם 2. ראיתי לפניי אדם, העומד בוש ונכלם אל מול מעשיו ומבקש כי לא יוטל בו אות הקין של ההרשעה על מנת שיוכל להמשיך ולפרנס את משפחתו.

אין מדובר באדם למוד מפגשים וחיכוכים עם המערכת המשפטית, אלא אדם שזו פגישתו השניה עם בית המשפט כשהוא נושא בתואר "נאשם".

אני סבור, לאור המפורט לעיל, כי ניתן להסיק שהנאשם עבר הליך של שיקום.

שיקום, ככל חזרה בתשובה, מקורו בהכרת החטא, בהכרת חומרתו ובתחושה כי מדובר בנקודת מפנה שממנה ואילך "ימריא" החוטא מעלה לדרך חדשה, הבאה לידי ביטוי בפתרון קונפליקטים בדרך של הידברות וללא אלימות מילולית או פיזית.

בהלכת כתב (ראו ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3), 337, 342, 344) נקבע כי:

"הכלל הוא כי יש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען ההיפך, שומה עליו לשכנע את בית המשפט, ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיווידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי"

לטעמי, במקרה דנן, גוברים שיקולי השיקום על השיקולים שבאינטרס הציבורי. הנאשם הינו קבלן רשום, והרשעתו עשויה לפגוע בו באופן שלא יותר לו לעסוק בתחום זה בעתיד. זו פגיעה חמורה וקשה המתפרסת גם לעברם של עובדיו של הנאשם ובני משפחתו הסמוכים על שולחנו, כך שלטעמי במקרה דנן, גוברים שיקולי השיקום על שיקולי ההלימה, ועל כן יש מקום שלא להרשיעו בדיון.

כך בכלל, וכך גם במקרה דנן.

שוכנעתי, כאמור, כי הרשעתו של הנאשם שלפניי תפגע קשות בשיקולי שיקומו (במתכונתם הרחבה, כמפורט לעיל), וכי שיקול זה גובר במקרה זה על שיקולי ההרתעה והגמול.

לקולא, אזכור את הודאתם של הנאשמים ואת העובדה כי נטלו אחריות על מעשיהם, באופן שחסך את זמנו של בית המשפט ואף חסך את העדתם של המתלוננים, על כל הכרוך בכך.

לחומרא, אחשיב את עברם הפלילי, כפי שתואר לעיל ואת נסיבות המעשה כפי שתוארו בכתב האישום.

לאור כל אלו, הריני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

1. הנאשם יורשע בדינו והרשעתו לא תבוטל, כאמור.
2. מאתיים ועשרים (220) שעות שירות לתועלת הציבור על פי תוכנית שיערוך שירות המבחן, ושתאושר על ידי.
3. פיצוי למתלוננים בסך 2,000 ₪ שישולם עד ליום 1.5.14.
4. צו מבחן למשך שנה מיום מתן גזר הדין.

נאשם 2

1. הנאשם לא יורשע בדינו, כאמור.
2. שלוש מאות (300) שעות שירות לתועלת הציבור על פי תוכנית שיערוך שירות המבחן ושתאושר על ידי.
3. פיצוי למתלוננים בסך 2,000 ₪ שישולם עד ליום 1.3.14.
4. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור את העבירה בה הורשע הנאשם במשך שנה מיום מתן גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' אדר תשע"ד, 09 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.